

Adaptační pobyt tříd 4.A a 4.B na Kopánkách

Když se v pondělí ráno začali před školou scházet žáci čtvrtých tříd, bylo ve vzduchu cítit něco výjimečného. Rodiče stáli s úsměvem i s trochou obav, batohy se kupily jeden na druhý a všichni si vyměňovali poslední pokyny, objetí a zamávání. Cíl byl jasný – **Kopánky**, místo, které většina z nás už znala. Právě tady jsme kdysi, ještě jako malí prvňáčci, poprvé ochutnali, jaké to je být školákem. Tehdy jsme tu byli s rodiči. Tentokrát jsme vyráželi sami, jen s učitelkami a kamarády, a to už byla výzva!

Den první – Cesta, déšť a první úkoly

Počasí nám sice nepřálo – z nebe se spouštěl drobný déšť a obloha se schovávala za šedé mraky – ale nadšení to nepřemohlo. V autobuse to hučelo jako v úle. Smích, písničky, hádanky, šustění sušenek... cesta ubíhala rychle. A když jsme konečně dorazili na místo, všechno se v nás rozzářilo. Kopánky voněly deštěm, lesem a vzpomínkami.

Ubytování probíhalo s nadšením i lehkým chaosem. Každý chtěl ten nejlepší pokoj – s výhledem, s kamarády, s postelí u okna. Kufry se povalovaly všude, smích se ozýval z chodeb, někdo nemohl najít pyžamo, jiný si spletl polštář. Ale nakonec jsme všechno zvládli a hned po vybalení jsme se vrhli na návštěvy – vždyť kdo by odolal nahlédnout, jak to mají ostatní?

K obědu nás čekal řízek s bramborem – klasika, která vždycky potěší. Po jídle jsme měli chvíli klidu, a pak nás učitelky svolaly ven. „Obléknout pláštěnky a hurá do přírody!“ zněl rozkaz. Déšť sice nepřestával, ale mlhavá atmosféra dodala procházce tajemný nádech. Vydali jsme se lesní cestou, která vedla do kopce, a přestože bylo mokro, nikomu to nevadilo. Objevili jsme **mloka skvrnitého** – opravdového, lesklého, černožlutého. Byl nádherný! Kromě něj jsme zkoumali kameny, listy i mech. Každý chtěl najít něco výjimečného.

Když se déšť rozpršel víc, zabalili jsme průzkum a vrátili se zpět. Cákání botami v loužích nás bavilo víc, než by kdo čekal. Uvnitř nás čekala **svačina a teplý čaj**, který voněl po malinách a domově. Poté následoval krátký odpočinek, povídání a první **organizační schůzka** – rozdělení do skupin a vysvětlení, jak bude celý pobyt probíhat.

Večer jsme plnili první **týmové úkoly**. Každá skupina měla mluvčího, hlídače času a zapisovatele. Učili jsme se spolupracovat, naslouchat a hledat řešení. Nakonec jsme si také **pojmenovali své pokoje** – vznikla tak originální „hnízdečka“. Byla to legrace, a i když jsme byli unavení, nikomu se nechtělo spát. V postelích se šeptalo, smálo a vyprávěly se příběhy do pozdních hodin. Tak skončil první den – mokrý, ale krásný.

Den druhý – Hledačka a marshmallow věže

Úterní ráno nás přivítalo mlhou tak hustou, že by se dala krájet. Rozcvička probíhala opatrně, většina měla ještě ospalé oči, ale dobrá nálada přetrvávala. Po vydatné snídani jsme se navlékli do pláštěnek a vyrazili ven na **hledačku s úkoly**. V okolí chaty jsme plnili úkoly, hádanky, Týmová práce se začala vyplácet. Každý měl svůj úkol – někdo byl výborný čtenář, jiný zase uměl rychle běhat po cestičkách.

Po obědě nás čekala **zeměpisná výzva** – tvoření map českých krajů. Pracovali jsme ve skupinách, vystříhovali, kreslili a barvili. Nakonec vznikla pěkná řádka přehledů o krajích České republiky, každá s vlastními zajímavostmi.

Jako odměnu jsme dostali **film Doktor Dolittle**. Sledovali jsme ho se zaujetím, smáli se zvířátkům a citovali hlášky. Po večeři ale program zdaleka nekončil – měli jsme připravené **divadelní scénky**, navazující na pondělní aktivitu. Publikum se smálo, tleskalo a učitelky sotva stíhaly fotit a natáčet.

Na závěr dne přišla **aktivita od Honzy – stavění věží z marshmallow a špejlí**. Byla to výzva – jak postavit co nejvyšší věž, aby se nezhroutila? Ukázalo se, že týmová práce je klíčová. A samozřejmě, když už zůstaly marshmallows navíc, nikdo je nenechal ležet. Den jsme zakončili s plnými břichy a lepivými prsty, ale šťastní.

Den třetí – Slunce, skřítkové a lidská kostra

Konečně! Ráno nás probudily první paprsky slunce, které se nesměle prodíraly skrz závěsy. Mlha se rozplývala a my věděli, že nás čeká krásný den. Po snídani jsme vyrazili do lesa na dlouho očekávanou aktivitu – **tvoření domečků pro skřítky**. Každý tým dostal kousek lesa a měl za úkol vytvořit pro lesní bytůstky útulný domov. Vznikaly stavby ze šišek, listů, klacíků, kamenů i mechu. Některé měly i zahrádky, ploty a komínky. Dokonce i most přes lesní potůček. Byla to nádherná podívaná a les se proměnil v malé pohádkové městečko.

Po obědě jsme mohli volit – pokračovat ve stavění, nebo si odpočinout. Mnozí si zvolili **společenské hry**, karty nebo pexeso, jiní šli ven dokončit svoje mistrovská díla pro skřítky. Odpoledne nás čekala další originální výzva: **tvorba lidské kostry z přírodnin**. Použili jsme klacky, kamínky, šišky a listy a snažili se vytvořit postavu v životní velikosti. Některé byly realistické, jiné spíš veselé – jedna měla šiškovou hlavu a kamenné srdce!

Večer jsme si zahráli na hřišti – **fotbal, vybíjenou, skákání gumy**, smích zněl až do lesa. Když se setmělo, přišla **stezka odvahy**. Svítilny, baterky a tlumené hlasy vytvořily napínavou atmosféru. Každý musel projít sám kousek cesty osvětlené světýlky. Všichni to zvládli! Někteří s hrdostí, jiní s malým výkřikem, ale bez slz. A pak přišlo překvapení – **pan houbař s baterkou**, který se zjevil z lesa. Všichni ztuhli, i paní učitelky, než jsme zjistili, že to byl jen místní sběrač hub. Smáli jsme se tomu ještě dlouho do noci.

Den čtvrtý – Detektivové a mandaly

Čtvrtek byl opět deštivý a mlhavý. Po snídani se spustil liják, takže jsme museli změnit plány. Učitelky ale nezklamaly – připravily **velkou hru s detektivní zápletkou**. V celé chatě jsme hledali stopy, které měly odhalit, **kdo ukradl vzácnou knihu z vily rodiny Podlesných**. Pátrali jsme po motivech, důkazech a stopách v jednotlivých patrech. Byla to opravdová detektivka, a když jsme viníka nakonec odhalili, cítili jsme se jako Sherlock Holmesové.

Po poledním klidu déšť ustal, a tak jsme se vydali na kratší **procházku do okolí**. Cestou jsme poznávali rostliny, naslouchali ptákům. Po návratu nás čekala další **hra s úkoly venku** –

soutěžní stanoviště s otázkami ze světa, přírody i zvířat. Bavili jsme se a zároveň se učili, aniž bychom si to uvědomovali.

Večer přišlo **zklidnění po náročném dni**. V jídelně jsme malovali **mandaly**. Barevné kruhy se pomalu zaplňovaly tvary, vzory a barvami. Byla to chvíle ticha a soustředění – každý ponořený do svého světa. Někdo kreslil mandalu přátelství, jiný přírody nebo štěstí. Byla to krásná tečka za aktivní částí našeho pobytu.

Den pátý – Loučení a návrat domů

Pátek. Poslední ráno. Všude se ozývalo šustění batohů, volání o pomoc s balením a smích. „Kde mám druhou ponožku?“ „Kdo má moji čepici?“ – to byly věty, které zněly po celé chatě. Postupně jsme balili, uklízeli pokoje a odnášeli věci do autobusu.

Po snídani jsme sepsali poslední záznamy do našich **deníků**, které jsme si vedli po celou dobu pobytu. Každý popisoval své zážitky – největší úspěchy, nejtipnější momenty i to, co ho překvapilo. Na závěr jsme si deníky navzájem **podepsali a popsali malými vzkazy**. Vznikly tak osobní památky, které nám jednou budou připomínat nejen déšť a mlhu, ale hlavně přátelství a společné chvíle.

Kluci pomáhali s batohy, když už bylo všechno sbaleno, udělali jsme si **společné závěrečné foto**. Nikomu se moc nechtělo odjet. V autobuse to bylo zvláštní – místo jásotu panoval klid. Každý koukal z okna a přemýšlel, jak rychle ten týden utekl.

Když se objevila škola, vítali nás rodiče s úsměvy. Objímání, vyprávění a smích se rozléhaly po parkovišti. Všichni jsme byli unavení, ale spokojení. **Kopánky** nám daly víc, než jsme čekali – nová kamarádství, spoustu vzpomínek a chuť na další dobrodružství.

Epilog

A i když byl ten týden upršený, nebyl ani trochu smutný. Déšť nás naučil, že zábava a dobrá nálada nejsou závislé na počasí. Naučili jsme se spolupracovat, pomáhat si, naslouchat i smát se spolu. Objevili jsme, že i v mlze se dá najít světlo – třeba v úsměvu kamaráda nebo v teplém hrnku čaje po deštivé procházce.

Když jsme se ohlíželi za posledním večerem, za stezkou odvahy, za lesními domečky a marshmallow věžemi, věděli jsme, že tyhle vzpomínky nám nikdo nevezme.

A tak si slibujeme – **Kopánky ještě někdy navštívíme**.

Protože některá místa se vryjí do srdce.

A některé týdny – i když popršené – zůstanou navždy slunečné.

